

Ďalší deň Sabínku zobudila čudná vôňa z kuchyne. Miešala sa s vôňou čiernej kávy, ktorú si teta varievala každé ráno.

„No konečne, princezná! Slnko je už na oblohe a ty vstávaš z postele až teraz!“ dudrala teta, ale Sabínka už vedela, že sa nehnevá naozaj.

„Čo to varíte, že tu tak čudne páchne?!“

„Páchne? Veď počkaj, ako si neskoršie oblížeš prsty! Keď ti dám niečo k čaju! Nuž teda, varím krvavé zlato!“

„Krvavé zlato? Teda, tetaaaa!“

„No, je to obyčajná cvikla, ale má účinky ako nejaký liek. Najmä, ak ju ješ v zime. Obídu ťa všetky choroby!“

„Moja mama to pripravuje iba na Veľkú noc.“

„Viem, k šunke a vajičkam. A dáva do nej chren, rascu, citrón a cukor. A chutí?“

„Ani nie.“

„No vidíš. A ja dokonca využijem i cviklové listy. Na chutný, zdravý šalát. Beta vulgaris. Takto vznešene sa cvikla volá po latinsky. A po francúzsky la betterave.“

Pichla teta ukazovák do vzduchu.

„La betterave, la betterave, la betterave,“ opakovala Sabínka čudné slovo z ich francúzskej konverzácie a utekala si ho zapísať do slovníčka.

„A obsahuje v sebe bielkoviny, vlákniny, vápnik, železo, fosfor, horčík, sodík, mangán, selén a vitamíny. Uf!“ vydýchla si teta.

„Teta, vy ale máte pamäť! Ako slon.“

„Veď takto si ju cvičím,“ smiala sa teta schuti.

Uvarenú cviklu šla teta vyniesť na pavlač, aby vychladla. Potom si pripravila práškový cukor, múku, vajička, kakao, čokoládu a olej. Bábovkovú formu vytrela maslom a vysypala múkou. Sabínka to všetko s napätím pozorovala. Oni doma vôbec nepiekli koláče.

„Veď všetko dostať v obchode. Pečenie je absolútna strata času!“ hovorievala Sabínkina mama a otec súhlasil.

Takže Sabínka teraz videla v kuchyni úplný rituál. Dostala však od tety aj úlohu. V porcelánovej mise mala vymiešať vajcia a cukor až na žltkastú penu s bublinkami. Potom teta ošúpala cviklu, nastrúhala ju, zmiešala so všetkým, čo si pripravila, a naliala do plechovej formy. Mala tvar nejakého veľkého starodávneho kvetu a ten vložila do vyhriatej rúry.

„Teraz si už len počkáme na hotovú dobrotu. Keď som bola malá, mama nám dávala k tanierikom s cviklovou bábovkou a šálkam kakaa i vetvičku jazmínu. Mmm! To boli časy, dievčatko! Kdeže sa dnes stoluje s jazmínovými kvetmi?! Všetko sa rýchlo hltá z papiera!“

No potom zlostne tleskla dľaňami.

„Už naozaj veľmi starnem! Táram! Snívam! To síce stará, ale moderná žena nemá robiť!“

Zo sporáka už stúpala sladkastá vôňa.

„A figu borovú si budeme robiť z toho, že nie je zima. Ani jar, ani jeseň! Bábovkový čas! My si ten koláč pokojne dáme i v lete. Lebo sme slobodomyselné! A iný ani neviem upiecť!“

Obe sa úplne naraz rozosmiali a v kuchyni zavládlo čosi, čo by Sabínka pomenovala šťastná chvíľa.

„Alors, bon appetit, ma chère petite fille!“

„Bon appetit, chère tante.“

A teta sa čudovala, ako pekne po francúzsky jej zaželala dobrú chuť.